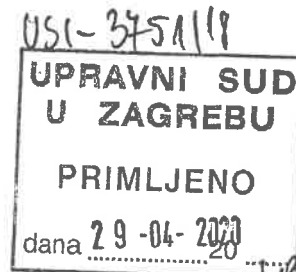

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-448/19-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić-Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Jasprice, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Dinka Čuture iz kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Vidmar i partneri j.t.d. iz Zagreba, Medulićeva 24, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja, zastupanog po istim opunomoćenicima, protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 18 UsI-3751/18-7 od 6. prosinca 2018., na sjednici vijeća održanoj 11. prosinca 2019.

presudio je

- I. Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 18 UsI-3751/18-7 od 6. prosinca 2018.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za poništavanje odluke tuženika, broj: 711-I-1243-P-312-17/18-08-16 od 13. rujna 2018. (točka 1. izreke), te se odbija tužiteljev zahtjev za naknadu troška ovog upravnog spora (točka 2. izreke). Navedenom odlukom tuženika utvrđuje se da tužitelj, ravnatelj Hrvatskog državnog arhiva, nije pravovremeno ispunio obvezu podnošenja izvješća o imovinskom stanju dužnosnika, čime je počinio povredu članka 10., u vezi članka 8. i članka 9. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15.-dalje u tekstu: ZSSI) (točka I. izreke), te da je istovremenim obnašanjem dužnosti ravnatelja i obavljanjem poslova direktora trgovačkog društva AGM d.o.o. odnosno primanjem naknade za obavljanje poslova člana Upravnog odbora udruge AUTOKLUB Siget, tužitelj počinio povredu članka 14. stavka 1. i stavka 5. ZSSI-a, a zbog kojih povreda mu se izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. točke 2. ZSSI-a, i to obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 8.000,00 kn, koja će se izvršiti u četiri jednaka uzastopna mjesečna obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 2.000,00 kn (točke II., III. i IV. izreke).

Tužitelj je protiv osporene presude izjavio žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Žalbenim navodima, u bitnom, tužitelj smatra pogrešnim utvrđenje suda da se na njega, kao ravnatelja Hrvatskog državnog arhiva, primjenjuju odredbe ZSSI-a, a to osnovom odredbe članka 3. stavka 2. toga Zakona, koju nastavno u žalbi citira, zaključujući

kako ravnatelja imenuje Vlada Republike Hrvatske, međutim, isti nije imenovan na funkciju ravnatelja kao državni dužnosnik, što je razvidno iz rješenja o imenovanju, klasa: 080-02/17-01/219 od 11. svibnja 2017. Smatra da ravnatelj Hrvatskog državnog arhiva nije dužnosnik u smislu odredaba ZSSI-a, jer nije taksativno naveden kao dužnosnik u članku 3. stavku 1. toga Zakona, a niti ga Vlada Republike Hrvatske imenuje kao dužnosnika, već kao javnog službenika, i to temeljem prethodno provedenog javnog natječaja. S obzirom da ravnatelj Hrvatskog državnog arhiva nije imenovan kao državni dužnosnik, već kao javni službenik, na istog se ne primjenjuju citirane odredbe ZSSI-a, te stoga isti nije niti mogao počinuti povrede koje mu se stavljaju na teret osporenom odlukom tuženika. Oспорava i pravilnost utvrđenja suda da je počinio povrede članka 14. stavka 1. i stavka 5. ZSSI-a istovremenim obnašanjem dužnosti ravnatelja i obavljanjem poslova direktora trgovačkog društva AGM d.o.o., odnosno primanjem naknade za obavljanje poslova člana Upravnog odbora udruge AUTOKLUB Siget. Naime, činjenica da je tužitelj samo formalno bio upisan u sudskom registru kao direktor društva, ne znači da je isti doista i obavljao poslove direktora, pri čemu napominje da je za smjenu direktora i imenovanje novoga direktora trgovačkog društva potrebno provesti zakonom propisanu proceduru, koja traje određeno vrijeme te da je u konkretnom slučaju, čim je imenovan za ravnatelja, tužitelj izvijestio osnivača društva, nakon čega je započeta propisana procedura za razrješenje imenovanog s funkcije direktora navedenog trgovačkog društva. Također je, nakon što je imenovan ravnateljem, tužitelj izvijestio AUTOKLUB Siget o imenovanju te je dao nalog da se stopiraju sve isplate s osnove naknade za obavljanje poslova člana Upravnog odbora, međutim, isplate su obustavljene tek protekom određenog vremenskog perioda. S tim u vezi tužitelj je predlagao prvostupanjskom sudu provođenje dokaza (uvid u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu, saslušanje tužitelja osobno), a koje je sud neosnovano odbio, čime mu je onemogućeno raspravljanje pred sudom. Tužitelj osporava i izrečenu sankciju, pri čemu upire na članak 42. ZSSI-a, prema kojem se kao sankcija može izreći i opomena, nakon čega zaključuje kako se u konkretnom slučaju eventualno može raditi o lakom obliku kršenja ZSSI-a, za koje je propisana sankcija – opomena, a ne obustava isplate dijela mjesečne plaće. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporenu presudu i odluku tuženika, uz naknadu iskazanih troškova žalbenog postupka.

Tuženik, u odgovoru na žalbu, osporava osnovanost žalbe u cijelosti, pri čemu navodi da tužitelj u potpunosti iznosi iste navode kao i u tužbi. S obzirom da se tuženik već detaljno očitovao na svaki od navoda iz predmetne tužbe, to u cijelosti ostaje kod navoda navedenih u obrazloženju osporene odluke, a što nastavno obrazlaže detaljnim razlozima. Slijedom navedenog, tuženik smatra kako je prvostupanjski sud u obrazloženju osporene presude jasno iznio svoj pravni stav u vezi prigovora iznesenih u tužbi, te predlaže ovom Sudu odbiti žalbu i zahtjev za naknadom troškova postupka kao neosnovanim i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da istom nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Naime, prema odredbi članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), protiv presude upravnog suda stranke mogu podnijeti žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj citiranom zakonskom odredbom iz razloga na koje tužitelj upire u žalbi. To stoga jer je, prema podacima sveza spisa, postupak prije

donošenja prvostupanjske presude proveden sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski upravni sud je istu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora, nakon čega je, pravilnom primjenom relevantnih odredaba ZSSI-a, osnovano zaključio da je tužitelj, imenovanjem za ravnatelja Hrvatskog državnog arhiva, postao dužnosnik, slijedom čega je bio u obvezi podnijeti izvješće o imovinskom stanju te prestati s obavljanjem poslova direktora trgovačkog društva AGM d.o.o., odnosno s primanjem naknade za obavljanje poslova člana uprave Upravnog odbora udruge AUTOKLUB SIGET, a što je propustio učiniti u opisanim razdobljima.

Navedene pravno odlučne činjenice tužitelj žalbom niti ne osporava, već tvrdi da nije dužnosnik u smislu članka 3. stavka 1. ZSSI-a, nego javni službenik, zbog čega se na njega ne mogu primijeniti odredbe ZSSI-a. Ovaj Sud, međutim, takve prigovore tužitelja smatra u cijelosti neosnovanim, jer nisu utemeljeni na pravilnom tumačenju mjerodavnih odredaba materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 3. stavka 2. ZSSI-a izričito je propisano da se odredbe ovoga Zakona primjenjuju, pored ostalih, i na obnašatelje dužnosti koje kao dužnosnike imenuje Vlada Republike Hrvatske, čemu je ovdje udovoljeno, kako to proizlazi iz rješenja Vlade Republike Hrvatske o imenovanju ravnatelja Hrvatskog državnog arhiva od 11. svibnja 2017. („Narodne novine“, broj 47/17.), a od kojeg dana je, sukladno citiranoj zakonskoj odredbi, tužitelj u statusu dužnosnika. Navedeno ima za posljedicu da je tužitelj u svom djelovanju dužan postupati sukladno odredbama ZSSI-a, kojih se neprijeporno nije pridržavao, čime je došao u sukob interesa, a što je obrazložio već i prvostupanjski sud valjanim i argumentiranim razlozima koje prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Na drukčiji zaključak ne upućuju ni prigovori istaknuti u odnosu na istovremeno obnašanje dužnosti ravnatelja i obavljanja poslova direktora trgovačkog društva odnosno primanja naknade za obavljanje poslova člana Upravnog odbora udruge AK Siget, jer tužitelj niti ne dovodi u sumnju pravilnost utvrđenja s tim u vezi, već u stvari navodi razloge koji su doveli do takve pravne situacije, a koji razlozi, međutim, nisu od utjecaja na zakonitost osporene presude.

Što se tiče prigovora da sud nije proveo predložene dokaze, valja navesti da sud nije vezan prijedlozima stranačka ni u pogledu činjenica koje je trebao utvrditi ni dokaza kojima se one mogu utvrditi (članak 33. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima), međutim, dužan je u obrazloženju presude izjasniti se o prijedlozima i prigovorima stranačka o kojima nije iznio razloge tijekom spora, što je prvostupanjski sud i učinio, osnovano ocijenivši nesvrshodnim prijedlog tužitelja za pribavljanje dokumentacije za smjenu direktora trgovačkog društva te za njegovim saslušanjem, jer, i po ocjeni ovog Suda, izvođenje navedenih dokaza, kraj već utvrđenih činjenica, ne bi dovelo do drukčije odluke.

Nije pravno odlučan niti žalbeni navod kojim tužitelj osporava novčano kažnjavanje smatrajući da je ovdje bilo razloga samo eventualno za opomenu, sukladno članku 43. ZSSI-a.

Naime, izrečena sankcija temelji se na odredbi članka 42. stavka 1. točke 2., u vezi stavka 2. i stavka 3. ZSSI-a, prema kojima za povredu, među inim, odredbe članka 14. ovoga Zakona, Povjerenstvo osobama iz članka 3. ovoga Zakona može izreći sljedeće sankcije: opomena (točka 1.), obustava isplate dijela neto mjesečne plaće (točka 2.) i javno objavljivanje odluke Povjerenstva (točka 3.), s tim da se za povredu članka 10. ovoga Zakona izriče sankcija obustava isplate dijela neto mjesečne plaće (točka 2.) i javno objavljivanje odluke Povjerenstva (točka 3.).

Prema pak odredbi članka 44. stavka 1. ZSSI-a, sankciju obustave isplate neto mjesečne plaće Povjerenstvo izriče u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kn, vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona.

Imajući u vidu citirane zakonske odredbe i utvrđeno činjenično stanje, ovaj Sud nalazi da je tuženik prilikom izricanja sankcije u ukupnom iznosu od 8.000,00 kn vodio računa o okolnostima konkretnog slučaja te je ocijenio sve činjenice od utjecaja na izricanje blaže i niže sankcije (izrečene u iznosu koji je blizu zakonom propisanog minimuma za opisane povrede), pri čemu je argumentirano obrazložio razloge kojima se rukovodio kod odmjeravanja njene visine, a koje razloge je osnovano prihvatio već i prvostupanjski sud u osporenoj presudi. K tomu ovaj Sud nalazi potrebnim dodatno istaknuti da se za povredu odredbe članka 10. ZSSI-a, koja se odnosi na neispunjavanje obveza iz članka 8. i članka 9. ZSSI-a (nepodnošenje izvješća o imovinskom stanju te izvorima i načinu stjecanja imovine) niti ne može izreći sankcija opomene, već samo sankcija obustave isplate dijela neto mjesečne plaće odnosno javno objavljivanje odluke Povjerenstva, kako to proizlazi iz odredbe članka 42. stavka 1. i stavka 3. ZSSI-a.

Kraj takvog stanja stvari, ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovore tužitelja iz žalbe o nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju te nepravilnoj primjeni materijalnog i postupovnog prava. Ovo tim više što tužitelj pravilnost pobijane presude i odluke tuženika osporava pozivajući se u biti na iste činjenice i dokaze na koje se pozivaju i tuženik i prvostupanjski sud, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenih zakonskih odredaba, što, međutim, nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Radi navedenog, a s obzirom da tužitelj u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi mogli dovesti do drukčije odluke u ovoj stvari, Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Na kraju, Sud nalazi neosnovanim i zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog dijela ovog upravnog spora, budući je odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora pa, kako je tužitelj u cijelosti izgubio ovaj upravni spor jer je njegova žalba odbijena, to je valjalo odbiti i zahtjev za naknadu zatraženih troškova.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 11. prosinca 2019.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

